

Zamyšlení o bubnování

Ahoj, lidi,

To bubnování bylo nádherné. Já jsem nic podobného nikdy předtím neviděl. Vůbec jsem nečekal, že se bude bubnovat v tak jednoduchém a neměnném rytmu a vůbec jsem si neuměl představit tu chlapeckou divokou energii, která při tom proudí. Zrovna tohle byla jedna ze čtyř hlavních věcí, které mě dojal...

Bubnování na akci pro mě bylo způsob, jak vložit své srdce do "obecenství s druhými" bezpečným způsobem. Spousta lidí dokázala vložit své srdce třeba do toho, že někoho při loučení obejmula, nebo že přerušila vyučování nějakou vtipnou poznámkou atd. atd. To bych si já samozřejmě netroufl, ale bubnování byl pro mě způsob, jak se "celou osobností položit" do toho, že jsem "členem smečky", že "nestojím mimo".

No a teď, když si představuju, že bubnuju s Ježíšem, tak cítím dvě hluboká poselství: "Jsi samostatná jednotka" a "Je mezi námi pouto".

To první poselství znamená, že už nejsem malé dítě, které Bůh vodí za ručičku a které se musí Boha ptát v každé nejisté situaci. Až mně příště někdo za něco vynadá, už to nemusím brát tak, že "určitě má pravdu, přinejmenším dokud to neproberu na modlitbách s Ježíšem a nezískám hluboké ujištění, že jsem měl pravdu já." Začínám cítit, že se ze mě časem vyklubá muž, který v nejasné situaci dokáže promlouvat svůj názor s přiměřenou dávkou sebejistoty.

No a to druhé poselství souvisí s tím, že já jsem si vůbec nedokázal představit, že druzí lidé nebo Ježíš "doopravdy mají srdce" a že to tedy mohou myslet vážně, že mě přijímají. Ale když s Ježíšem bubnuju a připomenu si, že jsem do bubnování v Albeřicích "vložil svoje srdce", tak si uvědomuju, že Bůh do toho bubnování také "vkládá svoje srdce", tj. že nějaké má a že své ujištění lásky a přijetí vůči mě myslí vážně.

Zahlédl jsem to dneska ráno; pokud bych se naučil na tomhle stát, změní to můj život...

Pavel

Čtyři archetypy muže – chlapecký víkend
Albeřice, 2-4.11.2012